

PIRENEJSKI PIES GÓRSKI
(Chien de Montagne des Pyrénées)

Wersja polska : Czerwiec 2010

POCHODZENIE : Francja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 13.03.2001.

UŻYTKOWOŚĆ : Stróż wypasanych w górach stad.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 2 Pinczery, sznauclery, molosy i szwajcarskie psy do bydła.
Seksja 2.2 Molosy typu górskiego.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Psy te występowały w Pirenejach od niepamiętnych czasów, a w Średniowieczu znane były jako stróże zamków, o czym wspomina Gaston Phoebus w XIV wieku. Już w wieku XVII docenione zostały jako psy do towarzystwa, a później występowały w tym charakterze na dworze Ludwika XIV. Pierwszy wyczerpujący opis rasy pochodzi z roku 1897, a zamieszczony został w książce hrabiego Bylandta. Dziesięć lat później powstał pierwszy klub, a w 1923 roku Reunion des Amateurs de Chiens Pyrenees zarejestrowała we francuskim Societe Canine Centrale wzorzec rasy, przygotowany przez Bernarda Senac- Lagrange. Obecny wzorzec tylko nieznacznie różni się od tego pierwszego.

WRAŻENIE OGÓLNE : Pies znacznych rozmiarów, imponujący i mocno zbudowany, nie pozbawiony swojej elegancji.

WAŻNE PROPORCJE:

- Największa szerokość czaszki równa jest jej długości .
- Kufa nieco krótsza od mózgowcaszki.
- Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego nieznacznie większa od wysokości w kłębie.
- Głębokość klatki piersiowej stanowi połowę wysokości w kłębie lub nieco mniej.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Jako pies pilnujący stad przed drapieżnikami zdany był na siebie , a jego skuteczność zależała od umiejętności pilnowania i odstraszenia, jak i przywiązania do stada.

Charakteryzuje się siłą i zwinnością oraz łagodnością i przywiązaniem wobec tych, których powierzono jego opiece. Ma naturalną skłonność do bycia samodzielnym i niezależnym, co powoduje, że jego właściciel powinien umieć stać się dla psa autorytetem.

GŁOWA : Niezbyt duża w porównaniu do wielkości psa, po bokach raczej płaska.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka: W najszerszym miejscu jej szerokość równa jest długości. Lekko zaokrąglona w płaszczyźnie strzałkowej. Ze względu na dobrze wykształcony guz potyliczny tył głowy jest także zaokrąglony. Łuki brwiowe słabo rozwinięte. Bruzda czołowa słabo wyczuwalna.

Stop : Łagodny.

TRZEWIOCZASZKA :

Nos : Całkowicie czarny.

Kufa: Nieco krótsza od mózgowcaszki, szeroka, stopniowo zwężająca się ku nosowi. Oglądana z góry ma kształt tępo zakończonej litery V. Dobrze wypełniona pod oczami.

Wargi : Obwisłe tylko na tyle, by zakrywały zuchwę. Czarne lub przynajmniej w znacznej części czarne,

podobnie jak i podniebienie.

Uzębienie : Kompletne, zgryz nożycowy (siekacze żuchwy tuż za siekaczami szczęki), zęby białe i zdrowe. Zgryz cęgowy tolerowany, podobnie jak dwa środkowe siekacze wystające przed linię zgryzu.

Oczy : Raczej małe, kształtu migdała, osadzone trochę skośnie, o wyrazie inteligentnym i kontemplacyjnym, barwy brązowo bursztynowej. Powieki nie mogą być luźne. Spojrzenie łagodne, rozmarzone.

Uszy: Osadzone na wysokości oczu, stosunkowo małe, kształtu trójkąta, na końcach zaokrąglone. Wiszą płasko przy policzkach, przy pobudzeniu lekko podniesione.

SZYJA : Mocna, raczej krótka, z bardzo nieznacznym podgardlem.

TUŁÓW : Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego nieco większa od wysokości w kłębie. Odległość od mostka do podłoża stanowi mniej więcej połowę wysokości w kłębie, w żadnym razie mniej.

Linia górna : Dobrze związana.

Kłęb : Szeroki.

Grzbiet : Odpowiednio długi i mocny.

Lędźwie : Średniej długości.

Zad : Lekko skośny, dobrze umięśniony.

Słabizna : Ledwo widoczna.

Klatka piersiowa : Niezbyt głęboka, ale długa i szeroka. Sięga łokcia, ale nie niżej, jej głębokość jest równa lub nieco mniejsza od połowy wysokości w kłębie. Żebra trochę zaokrąglone.

OGON : Sięga przynajmniej stawu skokowego, dobrze owłosiony, w kształcie pióropusza. W spoczynku nisko noszony; pożądane, by na końcu był haczykowato zagięty. Przy pobudzeniu ogon wznosi się nad grzbietem i zakręca, aż jego koniec sięgnie grzbietu (tworzy koło – „arrundera” jak mówią mieszkańcy Pirenejów).

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Proste, mocne.

Łopatki : Umiarkowanie skośne.

Ramię : Dobrze umięśnione, średniej długości.

Podramię : Proste, mocne, z piórem z sierści.

Nadgarstek : W jednej linii z podramieniem.

Śródrezcze : Lekko nachylone.

Łapy : Krótkie, zwarte, palce wysklepione.

KOŃCZYNY TYLNE: Na tylnych nogach pióra z sierści dłuższe i bardziej obfite, niż na przednich. Kończyny tylne, oglądane z tyłu, są pionowe do podłoża.

Udo : O dobrze rozwiniętej muskulaturze, niezbyt długie i niezbyt ukośnie ustawione.

Kolano : Umiarkowanie kątowne, nie odstawione.

Podudzie : Średniej długości, mocne.

Staw skokowy : Suchy, szeroki, umiarkowanie kątowne.

Łapy : Niezbyt długie, zwarte, palce lekko wysklepione.

Wilcze pazury : Na tylnych nogach występują podwójne, dobrze wykształcone wilcze pazury. Na przednich mogą być one pojedyncze lub podwójne.

CHODY : Ruch psa pirenejskiego jest mocny i swobodny, nie ciężki, raczej wyciągnięty niż szybki, nie pozbawiony swobody i elegancji. Odpowiednie kątownie pozwala na niezamordowany ruch.

SKÓRA : Gruba, elastyczna, często z plamami pigmentacji, rozrzuconymi na całym ciele.

SZATA

SIERŚĆ: Obfita, dość długa, przylegająca, na grzbiecie i łopatkach dość szorstka, najdłuższa na ogonie i wokół szyi, gdzie może być trochę falista. Gęsta, miękka i wełnista sierść tworzy portki. Podszerstek gęsty.

MAŚĆ : Biała lub biała z łalami szarymi (wilczastymi lub borsuczymi), blado żółtymi lub pomarańczowymi na głowie, uszach, u nasady ogona i niekiedy na tułowiu. Najbardziej cenione łaty borsucze.

WIELKOŚĆ

Wysokość w kłębie : Psy : 70 do 80 cm.

Suki : 65 do 75 cm.

Dopuszczalna tolerancja + 2 cm w przypadku doskonałych osobników.

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

Wrażenie ogólne

- Ogólne wrażenie ociężałości i braku godności, budowa luźna, płaskie boki.

Głowa :

- Zbyt ciężka, prostokątna w kształcie.
- Czaszka zbyt szeroka, okrągłe czoło.
- Stop zbyt mocny lub brak stopu.
- Obwisłe wargi.
- Niedostateczna pigmentacja nosa, warg lub powiek.

Oczy :

- Okrągłe, jasne, wypukłe lub głęboko osadzone, zbyt duże lub zbyt małe, osadzone zbyt blisko siebie lub zbyt rozstawione. Widoczna trzecia powieka. Ostry wyraz.

Uszy :

- Szerokie, długie, zwinięte, pofałdowane, odrzucone do tyłu, wysoko osadzone.

Szyja :

- Wiotka, trochę zbyt długa lub zbyt krótka, tak, że głowa wydaje się wbita w łopatki. Zbyt obfite podgardle.

Tułów:

- Grzbiet zapadnięty lub karpowaty, brzuch podkasany lub obwisły.

Klatka piersiowa:

- Zbyt szeroka lub zbyt wąska, płaska lub beczkowata.

Ogon :

- Słabo owłosiony, źle noszony, bez pióropusza, nie zakręcony w kołom podczas ruchu lub zakręcony stale, także w spoczynku.

Kończyny przednie

- Łapy zwrócone na zewnątrz albo do wewnątrz.
- Kat w stawie barkowym zbyt rozwarty.

Kończyny tylne:

- Iksowate lub beczkowate.
- Staw skokowy zbyt głęboko lub zbyt stromo kątowne.

Łapy :

- Długie lub płaskie.

Sierść :

- Krótka lub kędzierzawa, jedwabista, miękka, bez podszerstka.

WADY Dyskwalifikujące :

Zachowanie / Temperament :

- Agresja lub wyraźna lęklivość.

Nos :

- Nie całkiem czarny.

Uzębienie :

- Przodozgrzyz lub tyłozgrzyz, każde zniekształcenie szczęk.

Oczy :

- Powieki barwy cielistej. Oczy żółte.

Wilcze pazury:

- Brak lub pojedyncze wilcze pazury na tylnych nogach, pazury niekompletne lub niewykształcone.

Maść :

- Każde umaszczenie niewymienione we wzorcu.

Wielkość :

- Poza podanym limitem.

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. : Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.

